

Wonderlijk avontuur

Hallo, ik ben de beroemde tovenaars Johan, ik ben vooral bekend in de grootste en mooiste stad van Dromenland. Maar dit verhaal gaat niet over mij, dit verhaal gaat over een verlegen meisje Liana uit het afgelegen stadje Moala in de bergen.

Ze woonde bij haar oom in een gigantisch landhuis, ze had alles wat ze wilde, maar ze was toch niet gelukkig. Ze wilde een beetje avontuur in haar leven. Vandaag kwamen haar twee beste vriendinnen Lia en Jo. Ze speelden spelletjes en lazen boeken, maar op het einde van de dag toen ze net gingen slapen begon Liana over dat ze een beetje avontuur wilde in haar leven. Haar vriendinnen vonden dat hun leven zo toch wel goed was dus ging Liana slapen met een knoop in haar maag. Ze schoot midden in de nacht wakker van een heel luid vleugelgeklapper, maar dat kon niet van een klein vogeltje zijn dus ging ze kijken en zag een enorme regenboogdraak. Liana maakte Lia en Jo snel wakker, ze vroegen slaperig waarom ze hen wakker maakte maar al snel begrepen ze het. Er hing een enorme sprekende drakenkop uit het raam, haar vriendinnen begonnen meteen te gillen, ook al probeerde Liana haar vriendinnen te sussen om te verstaan wat die draak zei. Toen Lia en Jo eindelijk stil waren was dit wat de draak zei: "Tovenaar Johan heeft jullie hulp nodig in Dromenland, er hangt een duistere wolk met schaduwwezens erin die soms naar beneden duiken en iets in brand steken in Dromenland. Johan vermoedt dat de slechte heks Sphinx hierachter zit. De heks is mooi maar verschrikkelijk. Ze heeft lang blond haar en blauwe ogen, maar achter die mooie blauwe ogen schuilt een duistere geest."

De draak vroeg of ze wilden helpen om Sphinx te verslaan waar Liana enthousiast ja op antwoordde zonder aan haar vriendinnen te denken.

De draak vloog weg met Liana op haar rug. Lia en Jo bleven achter. De draak en Liana vlogen over betoverende valleien en woeste zeeën

Ze vlogen dag en nacht. Toen ze aangekomen waren in Wolkenstad in Dromenland viel haar mond wijd open. Ze zag overal eenhoorns en andere kleurrijke draken, overal stonden mooie regenbooghuisjes. Toen de draak voor een van die huisjes stopte en zei dat dit haar huisje was, ging ze uit haar dak van blijdschap waardoor ze vergat te vragen wanneer ze mij kon zien. Binnen was het nog meer regenboogachtig, het bed en de

zetel waren gewoon wolken die er heel aantrekkelijk uitzagen om in te slapen, ze viel al snel in een diepe slaap. De volgende ochtend beseftte ze even niet waar ze was. Langzaam kwamen de herinneringen terug, ze moest meteen naar mij en vragen wat dit allemaal betekende. Maar voor ze ook maar de deur uit was klopte er iemand op de deur of beter gezegd twee iemands, het waren Lia en Jo. Ze vlogen elkaar doodgelukkig om de hals maar toen Liana eindelijk een beetje van dit geluk bekomen was, vroeg ze hoe Lia en Jo hier eigenlijk terecht waren gekomen. Die vertelden vol vuur hun verhaal, dat de dag nadat de draak Liana had meegenomen er een blauwe eenhoorn langs kwam die vroeg of ze ook naar de plek waar Liana was wilden, waar ze natuurlijk ja op antwoordden.

Het was al middag toen ze aankwamen bij mijn gammele huisje aan de rand van de gigantische wolk waar ze al heel de tijd op stonden. Ik opende de deur en riep : "Waarom duurde het zo lang? Een draak komt uit zijn ei in die tijd, en dat duurt lang. Kom maar snel naar binnen, het is gevaarlijk buiten, de heks ligt altijd op de loer."

Ik leidde hen naar een grote boekenkast met sierlijke figuren. Toen een van die figuren opeens begon te bewegen schrokken ze alle drie, maar toen bleek dat er niks mis was, waren ze toch wel snel gerustgesteld, want alles kon hier in deze rare wereld. De grote kast veranderde in een heel groot laboratorium met een gigantische landkaart, er stonden ook grote kasten met potjes en pannetjes vol rare dampende stofjes.

Ik stelde me voor als Johan en vertelde hen over de verschrikkelijke heks Sphinx die eeuwen geleden ook al een grote invasie gestart was, die gelukkig niet zo heel lang duurde, omdat het eenhoornleger haar had overwonnen met hun lichtkrachten en haar opsloten in de kooi des wanhoop waarna het tijdperk van vrede startte. Toen ik alles had verteld vroeg Liana hoe dat de heks vrij was gekomen. Maar ik zei dat dat voor de volgende dag was, omdat het al te laat was om dat nu nog te vertellen dus gingen de drie meisjes slapen in hun bedden van wolk.

De volgende morgen maakten Liana, Jo en Lia pannenkoeken als ontbijt en vertrokken dan snel naar mijn huis, maar ik was er niet. Dat werd duidelijk toen heel de stad begon te roepen dat ik was ontvoerd door de heks. De meisjes waren erg geschrokken van het nieuws maar aarzelden geen moment om op zoek te gaan

naar de heks. Ze riepen drie eenhoorns om naar de grote zwarte wolk boven hen te gaan.

Ondertussen ging het niet goed met mij, ik was ontvoerd door twee heel grote trollen in het midden van de nacht en in een zak gestopt. Nu zat ik in een donkere vochtige kelder met Sphinx voor me die mij aan het ondervragen was over het nachtkristal. Het nachtkristal is een krachtig kristal dat duistere krachten bevat.

De meisjes hadden zich vermomd als trollen en hun eenhoorns hadden zichzelf zwart getoverd, zo raakten ze met gemak binnen in het reusachtige kasteel van Sphinx. Maar bij mij geraken was jammer genoeg niet erg gemakkelijk, door al die bewaakdraken voor de deur van de kelder. Ze verschroeyden hen als ze een stap dichterbij kwamen en om het nog erger te maken kwamen er gemene waterelfen hen nat maken waardoor hun vermomming eraf ging. Toen werden ze opgesloten in een zwaarbewaakte cel met lasers en camera's. Om het hen nog moeilijker te maken was hun cel helemaal aan de andere kant van het kasteel. Het zou een dag duren om ook maar dicht bij mij te komen. Heel de dag zaten ze ontmoedigd in de cel tot tegen de avond een klein muisje zei: "Ik kan jullie helpen ontsnappen als jullie ook iets voor mij kunnen doen, namelijk mij meenemen naar jullie land." "Oké," zeiden de drie meisjes in koor en zo kwam het dat ze nu met z'n vieren waren op weg naar mijn gevangenis. Maar ze kwamen langs de deur van de keuken waar één van de trollen hen opmerkte en begon te krijsen als een speenvarken. Ze renden voor hun leven, even leek het voorbij met zo'n bende trollen achter zich aan. Maar het kleine muisje had opeens een ingeving dat er achter de eerste hoek een ventilatiekanaal zat. Ze vluchten daarlangs en kwamen tot hun verbazing recht boven mijn cel uit.

Ik kreeg maar één boterham en twee glazen water per dag, maar het water was betoverd, waardoor ik dingen ging vertellen over de geheime plek van het nachtkristal. Maar al snel kwam het viertal aan bij mijn cel waar de spanning te snijden was. Ze waren allemaal bang dat ze gepakt zouden worden, ze bevrijdden mij zonder al te veel moeite en gingen op weg naar de uitgang zonder te weten wat ik had verklapt. Toen we terugkwamen in Wolkenstad werd er een groot feest gevierd. Even leek het een happy end, maar het feest werd bruut verstoord door de schelle lach van Sphinx die neerdaalde op een zwarte wolk met rond haar allerlei vreemde enge diersoorten. Dat was het moment dat

ze een woeste strijd begonnen tegen deze wilde dieren. Toen het leek dat het goede team ging winnen, riep Sphinx mij tot zich en zei : 'Johan, breng mij het kristal'. Iedereen was verbaasd toen ik dat deed en toen leek alles verloren.

De drie dagen onder leiding van Sphinx waren verschrikkelijk, maar niemand hield de drie vriendinnen tegen. Ze trokken terug ten strijde tegen Sphinx en kregen tot iedereen's verbazing magische krachten, ijs, vuur en wind. Ze bundelden hun krachten.

Door deze krachtige bal spatte Sphinx uit elkaar samen met de andere slechte wezens. De meisjes lieten mij gelukkig een uitleg doen, ik vertelde dat ik betoverd was. (wat ook echt waar was).

Ze waren blij dat ze eindelijk terug naar huis konden. Toen ze thuis aankwamen was het nog steeds nacht en haar oom sliep nog steeds. Ze vonden het alle drie een fantastisch avontuur maar ze waren blij dat ze thuis waren: oost west thuis best.

Maïté Oldenhuizing
Jenaplan Lieven Gevaertschool, Mortsel